

РЕЗОЛЮЦІЯ

*щорічної Всеукраїнської науково-практичної конференції
за міжнародною участю*

«ІНСТИТУЦІОНАЛІЗАЦІЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ТА ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ВИКЛИКІВ»

24 травня 2019 р. Національною академією державного управління при Президентіві України (далі – Національна академія) проведено щорічну Всеукраїнську науково-практичну конференцію за міжнародною участю «Інституціоналізація публічного управління в Україні в умовах євроінтеграційних та глобалізаційних викликів» (далі – Конференція).

Мета Конференції – науково-експертне обговорення актуальних питань з публічного управління в умовах євроінтеграційних та глобалізаційних викликів і розробка практичних рекомендацій щодо вдосконалення процесів інституціоналізації системи публічного управління в Україні.

Актуальність теми Конференції визначається суспільною значущістю винесених для обговорення проблемних питань щодо:

- здійснення системних реформ в Україні, зумовлених потребами забезпечення національної безпеки й зовнішніми (передусім глобалізаційними та євроінтеграційними) викликами;
- упровадження дієвих реформ системи державного управління й місцевого самоврядування;
- розбудови ефективної системи публічного управління в Україні;
- економічної, соціальної, політичної та духовно-культурної модернізації України, прискорення її руху шляхом євроінтеграції;
- розбудови України як суверенної правової демократичної європейської держави.

Учасники Конференції

У роботі Конференції взяли участь понад 300 осіб, зокрема: представники органів державної влади: Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, міністерств та інших центральних органів виконавчої влади України, обласних та Київської міської державних адміністрацій, органів місцевого самоврядування; представники громадських організацій та ін.; представники 30 закладів вищої освіти та науково-дослідних установ із 12 областей України; учені з Білорусі, Болгарії, Литви, Німеччини та Японії.

За результатами роботи учасники Конференції прийняли Резолюцію, схвалену на підсумковому засіданні Конференції, у якій виклали спільне бачення процесів та результатів інституціоналізації системи публічного управління в Україні та внесли рекомендації органам державної влади, органам місцевого самоврядування, представникам громадських організацій і приватного сектору щодо пріоритетних напрямів подальшого інституційного розвитку системи публічного управління в Україні.

УЧАСНИКИ КОНФЕРЕНЦІЇ ВІДЗНАЧАЮТЬ, ЩО:

Україна як держава, що активно модернізується, досі не повною мірою пододала залишки радянського минулого, корупцію та слабкість політичної системи. Проте останніми роками був досягнутий справді значний прогрес у сфері реформування державного управління. І наступні кроки мають бути рішучі й цілеспрямовані, особливо у сферах із найбільшими викликами для країни в цілому і найвищим значенням для її громадян. Подальша інституційна реформа публічного управління – це завдання не тільки уряду. Потрібна підтримка й реальні кроки з упровадження реформи на рівні всіх органів державної влади та активне залучення до цього процесу інституцій громадянського суспільства. Лише тоді позитивні результати отримають усі – як громадяни, так і бізнес, а уряд зможе повернути довіру власних громадян і зміцнити підтримку з боку зовнішньополітичних партнерів України.

Перспективи політичної асоціації з Європейським Союзом та подальша повномасштабна європейська інтеграція України не тільки залишається стратегічним національним пріоритетом, відтепер закріпленим на конституційному рівні, а стає важливим чинником збереження та зміцнення незалежності

України в умовах російської агресії. Для стримування цієї агресії необхідно активно використовувати механізми політичної асоціації між Україною та ЄС, що дає можливість пришвидшення проведення внутрішніх реформ, зміцнення української армії та посилення обороноздатності України. Разом з тим невідповідність взаємних очікувань і суперечності в інтересах ЄС та України стають несприятливим фактором як для подальшого динамічного розвитку двосторонніх відносин, так і для безпекової ситуації геополітичного регіону в цілому. Тому Україні потрібно рішучіше захищати свої національні інтереси, ураховуючи при цьому інтереси своїх європейських партнерів, проводити активну і «наступальну» зовнішню політику, виходити з ініціативами щодо політичної асоціації між Україною та ЄС, а також для запобігання ризикам для України та Європи на східноєвропейському напрямі.

У нових геополітичних умовах Україна повинна формувати свої власні концептуальні підходи, усвідомлюючи недоліки і критично оцінюючи реалії європейської зовнішньої політики та політики безпеки, а також ураховуючи новітні цивілізаційні виклики й загрози, передусім з боку Росії. При цьому слід брати до уваги, що реалізації Угоди про асоціацію між Україною та ЄС перешкоджає низка внутрішньополітичних проблем, серед яких: недостатньо ефективна боротьба з корупцією, непослідовність реформування правоохоронної та судової систем України; несталість законодавчої бази; відсутність або слабка законодавча підтримка реформ; нестійкість фінансової та банківської систем; відсутність гарантій в Україні для захисту майнових прав потенційного інвестора; структурна неготовність органів державної влади на центральному та місцевому рівнях до реалізації реформ і нового типу взаємодії у сфері забезпечення національної безпеки; слабка міжвідомча координація під час реалізації вимог міжнародного співробітництва у сферах, що потребують міжвідомчої взаємодії; висока заполітизованість під час прийняття рішень щодо напрямів і механізмів реалізації реформ; нерівномірність реформування в різних галузях функціонування держави тощо.

Тому на порядку денному у сфері поглиблення внутрішніх демократичних реформ стоїть: необхідність подальшого реформування місцевого самоврядування і територіальної організації влади, розробка і прийняття відповідних законів та підзаконних нормативно-правових актів; якісне оновлення складу державної служби; завершення реформування пілотних міністерств та початок реформи в інших центральних органах виконавчої влади; прийняття Виборчого кодексу України; законодавче та конституційне розв'язання проблеми скасування інституту депутатської недоторканності; розвиток електронного урядування та вдосконалення інститутів електронної демократії; завершення процесу формування об'єднаних територіальних громад і визначення пріоритетних напрямів поглиблення реформи децентралізації; розвиток громадянського суспільства, залучення його інститутів до процесів прийняття владних рішень та покращання взаємодії між органами державної влади і громадянським суспільством.

Інституційні зміни в системі публічного управління в Україні на вищому і центральному рівнях, що відбулися в 2018 р. та знайшли своє продовження в 2019 р., охоплюють трансформацію функціональної та організаційної структур уряду та міністерств. Водночас ці зміни, нерозривно пов'язані з розвитком таких інструментів та механізмів вироблення й упровадження публічної політики, як взаємодія органів публічної влади з громадськістю і розвиток інституційної спроможності Верховної Ради України, наразі ще не відчутні.

Забезпечення органами публічної влади України ефективних форм їх взаємодії з громадськістю, незважаючи на сформоване на основі використання кращих стандартів світової практики нормативно-правове підґрунтя, досі не відповідає європейським стандартам участі громадськості у виробленні й реалізації публічної політики. На практиці в Україні органи публічної влади не розглядають громадські організації як рівноцінних партнерів у виробленні й упровадженні публічної політики, залучаючи їх у разі необхідності отримати підтримку громадськості, а саме: громадянське суспільство є слабким, недостатньо розвиненим інституційно й нечітко структурованим, що потребує закріплення та застосування нових напрямів удосконалення взаємодії органів публічної влади і громадськості у виробленні й реалізації публічної політики в Україні.

У контексті публічної політики України щодо реалізації Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом актуальним є питання інституціоналізації взаємодії влади та бізнесу, оскільки об'єктивно і влада, і бізнес зацікавлені у формалізації своєї взаємодії та формуванні прозорих моделей взаємовідносин. Перспективними напрямками подальшого розвитку взаємодії влади та бізнесу в Україні повинні стати: легалізація лобістської діяльності; посилення протидії корупції на всіх рівнях; створення умов для більш інтенсивного залучення громадських об'єднань, які представляють інтереси бізнесу, до вироблення публічної політики; удосконалення державної політики розвитку державно-приватного партнерства в Україні; активізація національної програми підготовки держав-

них службовців – спеціалістів у сфері взаємодії держави та бізнесу; сприяння формуванню нового інструменту функціонального представництва інтересів – Government Relations.

Сьогодні процес модернізації системи місцевого самоврядування, що ґрунтується на принципах Європейської хартії місцевого самоврядування, лишається одним із стратегічних завдань розвитку України як демократичної держави. Практика показує, що без активного залучення потенціалу місцевих громад та територій негативні процеси в соціально-економічному та культурному розвитку регіонів тільки загострюються. Отже, активне проведення модернізаційних змін на регіональному рівні, реформування публічного управління здатне забезпечити суттєве підвищення рівня та якості життя громадян України.

Інституційні перетворення, спрямовані на вдосконалення публічного управління суспільним розвитком, повинні істотно прискорити його реформування з метою якісного забезпечення життєдіяльності людей відповідно до потреб часу. Ці перетворення мають надати більшого сенсу професійній діяльності публічних службовців, незалежно від конкретного місця роботи. Адже саме публічні службовці покликані створювати умови й управляти змінами, зокрема щодо формування соціального капіталу та духовно-ціннісного потенціалу суспільства як необхідних чинників національної консолідації і мотиваційної основи для суспільних перетворень.

Сучасний стан галузі знань «Публічне управління та адміністрування» та її наукового напрямку «Державне управління», що за динамікою характеризується повільною стагнацією, не можна вважати задовільним. У разі збереження існуючої тенденції галузь буде поступово завмирати й у найближчі п'ять років може взагалі припинити своє існування як самостійна галузь науки і знань. Натомість, у разі зростання державної підтримки галузь може вийти на передові позиції європейської суспільствознавчої науки та забезпечити якісний науковий супровід подальшого розвитку української державності, особливо зважаючи на те, що в сучасних умовах розвитку нової моделі публічного управління в Україні надзвичайно важливе значення має науковий супровід прийняття політико-управлінських та організаційних рішень на всіх рівнях.

РЕКОМЕНДАЦІЇ

щодо пріоритетних напрямів подальшого інституційного розвитку системи публічного управління в Україні

I. У сфері забезпечення національної безпеки в умовах євроінтеграційних та глобалізаційних викликів:

1. Для розв'язання існуючих проблем щодо реалізації політичної асоціації пропонується запровадити окрему комплексну державну політику формування політичної асоціації між Україною та ЄС, що передбачатиме ефективне використання політичних, правових та інституційних механізмів ведення політичного діалогу в рамках Угоди про асоціацію з метою: їх повної конвергенції у сфері закордонних справ та політики безпеки, взаємодії у сферах закордонних справ, політики безпеки, юстиції; ведення діалогу у сфері міграції та протидії нелегальній міграції, торгівлі людьми, боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням терористичної діяльності, незаконним обігом наркотиків, організованою злочинністю, тероризмом; співробітництва у сфері надання правової допомоги у цивільних та кримінальних справах.

2. У внутрішньополітичній сфері державна політика формування політичної асоціації між Україною та ЄС має передбачати системний підхід до імплементації політичної складової Угоди про асоціацію: реформування публічного управління України з метою зміцнення поваги до демократичних принципів, верховенства права та належного врядування, прав людини та фундаментальних свобод; реформування правоохоронної системи України з метою боротьби з корупцією, утвердження верховенства права, зміцнення інституцій у сфері правоохоронної діяльності та встановлення правосуддя; реформування сектору безпеки України. Основним завданням такої політики має стати підпорядкування корпоративних інтересів великого бізнесу національним інтересам з огляду на формування політичної асоціації між Україною та ЄС.

3. Із метою уникнення потрапляння на територію держави іноземних агентів та осіб, причетних до тероризму, які можуть впливати на державну безпеку та зашкодити реалізації національних інтересів держави, необхідним є створення комісії з питань доцільності видачі дозволів на використання праці іноземців в Україні, до яких включити співробітників органів ДМС та СБУ. Крім того, потрібно внести зміни до Закону України «Про зайнятість населення» від 05 липня 2012 р., яким зобов'язати роботодавців для отримання дозволу на використання праці іноземців і осіб без громадянства та продовження його дії надавати довідки з органів МВС, що підтверджують відсутність кримінальної від-

повідальності в Україні, відкриття кримінального провадження стосовно іноземців, наявність чи відсутність судимості в країні походження, а також МОЗ – про відсутність наявності таких хвороб, як хронічний алкоголізм, токсикоманія, наркоманія, а також небезпечних інфекційних захворювань.

4. У контексті реформування інституту Уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини важливо забезпечити належний вплив громадянського суспільства на діяльність Уповноваженого шляхом консультацій, громадських експертиз, контролю, моніторингу та критичного відображення, що посилить ефективність його діяльності.

5. Для реалізації нової державної політики національної безпеки в освітній сфері:

- розробити та видати методичний посібник з питань організації взаємодії ЗС України, Національної поліції, Державної прикордонної служби, Державної служби з надзвичайних ситуацій і Державної міграційної служби з місцевими органами влади та громадськістю;

- розробити окремі програми або доповнення до існуючих програм дошкільного виховання, шкільної, середньої спеціальної та вищої освіти, які б містили базовий комплекс знань про взаємодію влади і громадськості з питань забезпечення національної безпеки;

- міжнародним донорським організаціям підтримати на конкурсній основі ті громадські організації, які хочуть і здатні виконувати дослідження та аналіз різноманітних аспектів забезпечення національної безпеки, проведення громадської експертизи проектів актів та чинних актів у цій сфері, а також працювати разом із ЦОВВ та місцевими органами влади в ролі експертів над удосконаленням системи національної безпеки і політики на центральному, регіональному та місцевому рівнях;

- доповнити курс «Національна безпека» питаннями організації взаємодії органів системи національної безпеки із місцевими органами влади і громадськістю в умовах зростання рівня загроз національній безпеці; проводити відповідні тематичні навчальні цикли з підвищення кваліфікації державних службовців та службовців місцевого самоврядування.

II. У сфері публічної політики та публічного управління:

З метою посилення інституційної спроможності Верховної Ради України:

- внести зміни до Регламенту Верховної Ради України в частині: а) поширення його основних норм на широке коло позапарламентських суб'єктів конституційно-правових відносин; б) визначення вимог до політичної культури парламентарів, дотримання ними етичних норм і стандартів; в) забезпечення прозорості й відкритості парламентської діяльності та підвищення рівня адміністративної спроможності парламенту; г) удосконалення якості законів, забезпечення їх відповідності європейським стандартам демократії та верховенства права;

- прийняти Кодекс поведінки народного депутата України;

- внести зміни в парламентське виборче законодавство та законодавство про політичні партії для дотримання кандидатами в народні депутати України етичних норм і стандартів;

- затвердити проект першої національної доповіді щодо реалізації засад державної антикорупційної політики.

2. З метою підсилення інституційної спроможності уряду:

- схвалити Стратегію інституціональних змін;

- підготувати проект Інформаційного кодексу України з метою кодифікації українського законодавства в галузі інформаційних відносин;

- підготувати проект Закону України «Про Антикорупційну стратегію на 2019–2023 роки»;

- розробити Концепцію стратегічних комунікацій у сфері державного управління та Стратегію запровадження національної системи стратегічних комунікацій;

- щорічно планувати проведення досліджень щодо вимірювання та оцінювання рівня корупції, а також щодо стану реалізації антикорупційних стратегій, затвердити методики проведення цих досліджень, робити аналітичний огляд проведених в Україні досліджень (регіональних, секторальних тощо) і на підставі отриманих результатів підготувати Національну доповідь та Антикорупційну стратегію на наступний період. Оскільки ця робота є великою за обсягом і потребує відповідних кадрів та багато часу, доцільним було б віднести її до функцій територіальних органів НАЗК, які можуть утворюватися урядом за поданням НАЗК;

- забезпечити запровадження програмного модуля автоматичної верифікації декларацій під час проведення повної перевірки декларацій;

- розробити та подати на затвердження Верховною Радою України проект Закону України про процес стратегування в державі на період 10–15 років з урахуванням світових трендів промислової революції («Індустрія 4.0»), спрямований на побудову соціально-орієнтованої економіки;

- на законодавчому рівні затвердити процедуру організації контролю за законністю актів органів місцевого самоврядування як важливу складову механізму запобігання зловживанням органом державного контролю своїми контрольними повноваженнями. До того ж контроль за законністю рішень органів місцевого самоврядування має відбуватись паралельно із процесом формування об'єднаних територіальних громад, забезпечуючи таким чином динамізм реформ без відволікань на усунення помилок та наслідків невчасно виявлених загроз;

- забезпечити для інспекторів НАЗК автоматизований доступ до відповідних державних реєстрів у режимі онлайн для спрощення здійснення контролю та перевірки декларацій про майновий стан державних службовців;

- сприяти покращенню якості діяльності органів публічного управління через упровадження стандартизованих практик за настановами Міжнародної організації зі стандартизації (ISO) щодо здійснення діагностики/самооцінки у сфері покращення продуктів/послуг для споживачів/громадян, забезпечення моніторингу сталості розвитку громад через використання показників результативності місцевих послуг та якості життя, гарантування сталості місцевих заходів/подій та отримання за їх результатами позитивних економічних, екологічних та соціальних наслідків, мінімальної кількості відходів, зниження споживання електроенергії та інших ресурсів.

Національному агентству України з питань державної служби:

З метою вдосконалення системи управління кадровими ресурсами публічної служби надати пропозиції КМУ щодо:

- удосконалення законодавчих положень стосовно складу конкурсних комісій із проведення конкурсів на посади категорій «Б» і «В»;

- урегулювання критеріїв та процедур, що використовуються для розробки посадових інструкцій, оцінювання і класифікацій посад державної служби, для створення єдиної системи посад державних службовців із чіткими критеріями встановлення посадового окладу;

- удосконалення підходів до оприлюднення заробітної плати на посадах державної служби;

- уточнення критеріїв змінної складової оплати праці та обмеження її частки в загальній структурі заробітної плати.

Крім того, необхідно:

- підготувати план забезпечення сталості посад фахівців із питань реформ;

- установити адекватні граничні терміни, достатні для застосування дисциплінарних стягнень за серйозні правопорушення, – не менш трьох років від дати вчинення правопорушення;

- забезпечити оприлюднення оголошень про проведення конкурсів на вакантні посади державної служби в доступній і зручній для користувачів формі;

- забезпечити подальше вдосконалення методів відбору, які використовують конкурсні комісії для заповнення вакансій категорій «А», «Б» і «В», особливо щодо практичної складової та співбесіди, шляхом надання рекомендацій, проведення тренінгів тощо;

- забезпечити належне впровадження нової системи індивідуального оцінювання результатів службової діяльності державних службовців, урахуваючи розробку індивідуальних планів професійного розвитку.

III. У соціогуманітарній сфері:

Здійснити комплексне вирішення нормативно-правових, організаційних, кадрових питань реформування системи освіти, фінансування та розвитку університетської науки. Основними очікуваними результатами реформи системи освіти мають стати рівний доступ населення до якісної освіти, зменшення дисбалансу між ринком праці та ринком освітніх послуг, підвищення статусу робітничих професій, розвиток науки в закладах вищої освіти.

На законодавчому рівні врегулювати питання, які стосуються посилення фінансової автономії закладів вищої освіти при одночасному помірному державному регулюванні, зокрема право самостійно визначати штатні нормативи, найменування та чисельність посад працівників відповідно до структури закладу вищої освіти, його стратегічного плану та показників розвитку; установлювати нормативи чисельності осіб, які навчаються, на одну посаду науково-педагогічного та наукового працівника; визначати норми часу навчальної та іншої роботи педагогічних і науково-педагогічних працівників; право самостійно встановлювати ціни на свої послуги у сфері освіти з урахуванням собівартості та прогнозованого попиту на них і т. ін.

Забезпечити виконання в повному обсязі вимог законів України «Про освіту» та «Про вищу освіту» в частині розробки відповідних документів державного прогнозування та стратегічного планування

розвитку освіти і науки на підставі аналізу освітньої статистики, освітніх вимірювань та прогнозування розвитку системи освіти і науки, а саме: державних цільових програм і стратегій у сфері освіти і науки; розробки державних цільових програм, спрямованих на забезпечення закладів вищої освіти сучасними приладами, науковим обладнанням, навчальними лабораторіями, інформаційно-телекомунікаційними мережами тощо.

Для покращення функціонування системи пенсійного забезпечення необхідно продовжити модернізацію діяльності ПФУ. Так, основними цілями діяльності фонду мають бути забезпечення європейських стандартів його функціонування та надання послуг, зміцнення фінансової стабільності пенсійної системи, підвищення прозорості в роботі ПФУ, оптимізація адміністративних витрат. Потребує вдосконалення організація пенсійного забезпечення, покращення обслуговування та розгляду звернень громадян. Підвищенню ефективності публічного управління в зазначеній сфері сприятиме посилення взаємодії з громадськістю та врахування пропозицій, які надходять від інститутів громадянського суспільства.

5. У сфері забезпечення прав людини в контексті реалізації Угоди про асоціацію між Україною та ЄС одним з основних завдань держави має бути забезпечення етнокультурного розвитку української державотворчої нації. З метою подолання деформацій національного мовно-культурного і мовно-інформаційного простору на порядку денному стоїть проблема забезпечення повноцінного функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території держави, що слугуватиме гарантією збереження національної ідентичності української нації та зміцнення Української держави.

6. У сфері зайнятості необхідно розвивати цифрові технології, які сприятимуть покращенню мобільності робочої сили, її поінформованості, розширенню можливостей щодо зайнятості в іншій місцевості, сезонної, дистанційної зайнятості тощо. Подальша цифрова трансформація потребує застосування сучасних технологій у наданні державних соціальних послуг (у тому числі переваг та можливостей інтернету речей, хмарної інфраструктури, Blockchain, Mobile ID, просування методики опрацювання даних великих обсягів – Big Data тощо).

7. Для адаптації Цілей сталого розвитку під менталітет та потреби громадян України публічним управлінням необхідно здійснювати суворий контроль за дотриманням засад біоетики в тих секторах медицини, які дотичні до тем, що стосуються гідності людини, збереження та примноження здоров'я народу в цілому. Також варто залучити соціальні інституції, які представлені авторитетними фахівцями з біоетики, вченими, лікарями, громадськими активістами, за яких втілення ЦСР на засадах біоетики буде безпечним та корисним для всього суспільства.

IV. У сфері експертно-аналітичного та наукового супроводу публічного управління та забезпечення реформ:

1. Інституціоналізація галузі знань та спеціальності «Публічне управління та адміністрування», а також інституціональне проектування впровадження моделі публічного управління та адміністрування в практику діяльності органів публічної влади передбачає виконання відповідного алгоритму:

- розроблення формальної складової: аналіз проблемної ситуації та імперативів її розв'язання; постановка конкретних цілей разом з урахуванням зовнішніх умов і визначальних факторів її досягнення; розроблення засобів і механізмів, оцінювання альтернативних варіантів досягнення визначених цілей; розроблення публічно-управлінських рішень з урахуванням умов (включаючи врахування недетермінованих умов), ризиків та ресурсного забезпечення залучених засобів виконання рішень; прийняття публічно-управлінського рішення (акт законодавства, нормативно-правовий документ, методика);

- формування або визначення неформальної складової щодо реалізації публічно-управлінських рішень (далі – ПУПР), що включає вироблення суспільної думки відносно підтримки ПУПР як імперативу прогресивних суспільних змін і значущості ПУПР для сталого розвитку країни, ослаблення реакційного опору прогресивним суспільним змінам, що можна очікувати у певному прошарку суспільства, тощо;

- належне інформаційно-комунікаційне забезпечення процедур розроблення, прийняття й упровадження ПУПР, що передбачає організацію та управління всіма видами контактів між інститутами громадянського суспільства та інститутами публічної влади з метою роз'яснення змісту ПУПР, державної політики реформ. Управління таким інформаційно-комунікаційним забезпеченням є предметною діяльністю GR-менеджменту (Government Relation management), який виступає комунікативним фактором між суспільством і публічною владою, застосовує відповідні методи: моніторинг соціально-політичної і економічної ситуації, політичне консультування і бізнес-консалтинг, загальний, ситуативний,

стратегічний і кризовий менеджмент, переговорний процес, застосування технологій лобістської діяльності, іміджмейкінг, управління інформаційним ресурсом. При цьому особливу увагу слід приділити лобістській діяльності як комплексу заходів, форм і методів забезпечення ділових контактів.

2. Удосконалення інституційного забезпечення галузі знань «Публічне управління та адміністрування» вимагає:

- чітко визначити постановою Кабінету Міністрів України статус Національної академії державного управління при Президентові України як закладу вищої освіти з особливими умовами навчання та фінансування;

- у межах комплексного наукового проекту «Державне управління та місцеве самоврядування» передбачити окреме цільове фінансування експертно-аналітичної діяльності для потреб вищих та центральних органів державної влади України;

- запровадити оцінювання результатів науково-дослідних та дисертаційних робіт за їх практичною значущістю та реальним упровадженням у практику публічного управління в Україні;

- створити національну наукометричну базу фахових видань та репозитарій дисертаційних досліджень і науково-дослідних розробок, навчальних і навчально-методичних видань у галузі знань «Публічне управління та адміністрування»;

- забезпечити пріоритетне державне фінансування науково-дослідних розробок, які здійснюються провідними науковими школами в галузі знань «Публічне управління та адміністрування», при цьому також активніше застосовувати засоби нематеріального заохочення діяльності наукових шкіл;

- створити на базі Національної академії Раду молодих вчених у галузі знань «Публічне управління та адміністрування». Активізувати практику проведення всеукраїнських та міжнародних науково-практичних конференцій, круглих столів, колоквіумів здобувачів вищої освіти та молодих вчених у цій галузі знань;

- створити на базі Національної академії репозитарій результатів науково-дослідних розробок та дисертаційних досліджень із державного управління.